

ДИВОСВІТ УКРАЇНСЬКОЇ ЕРОТИЧНОЇ ПОЕЗІЇ

«Біла книга кохання» вже виходила у вигляді брошури влітку 1992 року. Увійшло туди по одному тексту шістдесяти авторів. Вікторія Стах у ремарці до видання писала: «Ця збірка анонсує Антологію української еротичної поезії ХХ сторіччя “Біла книга кохання”, що її впорядкувала я з Іваном Лучуком за щирого сприяння Марії Ревакович і багатьох інших людей — складаю їм велику шану. Повна “Антологія” репрезентуватиме творчість понад сотні авторів. Вона буде, звичайно, цілісніша й повніша». Тепер, в остаточному своєму вигляді, «Біла книга кохання» презентує триста тринадцять творів сто сорока одного автора. Часова прив'язка в підназвідо ХХ століття відсутня. І не лише через присутність у корпусі текстів, написаних вже у третьому тисячолітті, бо їх кількість незначна. А головню через те, що то була б майже недоречність, адже й так видно, що українська еротична поезія творилася упродовж саме двадцятого століття. У перспективу не заиратимемо. А що ж діялося на цій ниві до модерні з молодомузцями? Власне авторських текстів практично немає. Наші Івани Баркови залишилися анонімними, їхні тіні сновигають по багатющому українському фольклорі.

Щоб поглянути бодай вибірково на загальну картину (властиво, на певну передісторію нашого питання), *взяв би-м я бандурку*. Я не лише взяв би бандурку в умовному способі, а таки взяв бандурку в дійсному способі, тобто придбав у книгарні тоді ще свіжу книжку під назвою «Бандурка», упорядковану Миколою Сулимою й видану київським «Дніпром» 2001 року. Уже тривалий час я очікував з'яви цієї книжки, бо знав про її формування вже принаймні десять років. Адже її упорядник, літературознавець Микола Сулима, почав публікувати її фрагментами в часописі «Лель» якраз тоді, коли я фактично вийшов із редколегії цього еротичного часопису, а було це наприкінці 1992 року. Хоча формально я ще майже рік значився у списку редколегії «Леля», — і на це були дві поважні причини. По-перше, вони протягом того часу потужно друкували вже заздалегідь підготовані мною матеріали (багато із цих публікацій, слід зазначити, я так і не маю у своєму архіві — через недбалість, але не свою, звісно). І по-друге, так сталося, що я був реальним співзасновником еротичного журналу «Лель». Восени 1991 року в одній із київських кав'ярень зібралася на установчу нараду трое людей: я, Вікторія Стах і головний редактор юнацько-підліткового журналу «Однокласник» (колишня «Піонерія») Сергій Чирков. У Чиркова виникла ідея попри «Однокласник» видавати ще й еротичний журнал. Він залучив до цього Вікторію Стах, яка вже мала реноме збирачки еротичних текстів українською мовою, а Вікторія залучила відповідно мене, бо якраз тоді я став співупорядником задуманої нею

БАЛЯДА МАЙТОЧКОВА

Я так тебе любив,
тепер таку чужу,
що майточки твої
і досі бережу.

Колись усе, що там,
в тих майточках цвіло,
я цілував і вуст
єдналося тепло.

Змінились ти і я
за довгих десять літ.
Цікаво, хто ж тепер
скубе рудий твій цвіт?

Хто підкидає дров
і роздуває жар,
хто язиком збира
хмільних медів нектар?

Кому шепочеш ти:
«Ой Боже, схаменись!»
А потім робиш те,
що і мені колись.

Я поверну тобі
цей невагомий пух,
бо й досі тут живе
твій незрівнянний дух.

Не влізе в них тепер
пухкий твій сальцесон.
Та все ж прийми цей дар
як свій найкращий сон.

Микола Вінграновський

* * *

Коли моя рука, то тиха, то лукава,
В промінні сну торкнеться губ твоїх
І попливе по шиї і небавом
З плеча на груди, ізгрудей до ніг...

Коли твоя рука солодка, ніби слава,
Червоноокиим пальчиком майне
В лимонній тиші і коли мене
У темну глибину повергне темна слада —

У білій лодії тодіми пливемо
По водах любовців між берегами ночі:
І голоси у гніздах ластівочі
Стихають тихо... Золоте кермо

Заснулої хмарини понад полем,
І спить рука в руці, і на щощі
Краплина щастя, виказана болем,
До ранку світиться...

1965

* * *

Лошиця з дикими і гордими ногами,
Ізніздрями рожевими на сонці
І матово-темнавшими вночі,
Лошиця із мінливими очима —
То чорними, то синіми, то мідними —
Під мідним пасмом звітреної гриви,
Лошиця із сріблястим животом,
Який я обніматиму не скоро,
А обніму — забуду світ і сон!

Лошиця з табуна цивілізації,
Яку я вилучив і гнав через Хрещатик,
Летів за нею з мертвою вуздечкою
Повзкіностудію і мертвий стадіон,
Стьобаючи гарапником жадань.
Лошиця із шовковими ключицями,
З шовковими пожежними губами,
Яку я гнав по шпалах і по тінях,
Скажи мені, як далі жить мені?!?

Мій антисвіте з дикими ногами,
Із роздівоченими стиглими грудьми
І стиглими вигинистими стегнами,
Прости мене, помилуй і врятуй!
Мій антисвіте з чорним животом,
З чернечо-чорно-чорними губами,
Із мірадами незвіданих галактик,
Які ховаються в тобі, і клекотять,
І рухаються власними законами,
Порядками, системами і низками,
Як би тебе змінить я не бажав!
Неясна ти. Як мій народ, неясна...
В ногах твоїх сиджу я, ніби меч.

1964

Микола Воробйов

ТОНКА ОДІЖ

Пестячи розквітлі троянди
і нерозквітлі горбики
із рожевими шпелями,
відчуваю,
яка тонка одіж
на тілі молодї жінки.

Микола Вороний

О, НЕ МИНАЙ!..

О, не минай!.. Перед тобою
Схиляюсь я, мов пілігрим,
Що перед брамою святою
Стоїть у захваті німім.

Дивлюсь в лице твоє кохане,
Читаю відповідь в очах —
І, наче квітка, в'яне, в'яне
Мій поцілунок на устах.

Чернігів, 1906 р.

* * *

Припавши до дэбана
Любовних утїх,
Душа моя п'яна
Від пахоцїв їх.

Не смїйся, кохана,
Смїятися грїх —
Ізольда Трїстана
Не брала на смїх.

Варшава, 1920 р.

Юрій Гаврилюк

**ПОЛОВЕЦЬКА КНЯЖНА
В АНТИЧНОМУ ПОЛОНІ**

Плаче княжна
Плаче воля
Страсна доля
Стирчить пеніс Дискоболя

02.07.1989 р.

LEGE ARTIS

Римське право заперечувало
Тортурування дівиць
Отже кат
Мав подвійну працю

09.12.1990 р.

Олександр Гаврош

* * *

Ти згинала його, наче лук.
Ти терла його, мов на тертці.
Викручувала м'язи і жили.
І розпинала його на собі.
Та він тримав свою голову гордо.

Ти стискала його за горло,
Ляскала його по щоках,
Плювала йому в обличчя,
Здирала багрову корону.
Та він не схилив голови.

Тоді ти уражено вклякла,
Умила, обтерла косами
І гаряче в губи криваві
Його цілувала.
Не витримав він — і... розридався.

* * *

Взяла горобчика в жменю:
«Бідненький, геть заморився...»
Гладила і зігрівала руками:
«Що ж ти такий нерозумний?»
Пригортала до теплих грудей:
«Ось, відпочинь трошки».
Хухала м'якими губами —
Поки окриленим птахом
Він не здійнявся увись.
«От бачиш...»

Тарас Мельничук

* * *

верни мені мене

візьми мене
на палець
наче перстень

візьми мій стан
і груди й плечі
і підборіддя

візьми мої зелені
очі
й вії

візьми мої
легкі й високі
стегна

проведи рукою
по обличчі —
і на твоїй долоні
відіб'ється с л ь о з а

* * *

я знав
що найкраща птаха
на світі

це жінка

я кохав
і вона кохала мене

а потім їй стало
сумно зі мною

вона вийшла у сад
щоб я не бачив
приміряла
золоті крила —

і полетіла

я плакав
обіймаючи на ліжку
її біле
ледь засмагле
тіло